

VJEČNO EVANĐELJE

I propovijedat će se ovo Evanđelje o kraljevstvu po svemu svijetu za svjedočanstvo svim narodima. I tada će doći kraj. Mt 24:14

VUKA, HRVATSKA, 18. LISTOPAD, 2021.

MATO TOKIĆ

SVJETLO U TAMI

U prethodnim člancima razmatrali smo Krista onakvog kakav nam se otkriva u Pismu. Ustvrđili smo da je On po prirodi Bog, jer je doslovno rođen od Boga Oca, a također smo otkrili i da je On naš Stvoritelj, Zakonodavac i Otkupitelj. Otkrili smo i da Otac sve čini preko Sina, tako da Otac i Sin, kao dva zasebna Božanska Bića, sve što čine, čine zajedno putem jednog Svetog Duha koji se nalazi u Ocu i Sinu. U članku pod naslovom „Što je čovjek?“, razmatrali smo kako Otac i Sin, putem zajedničkog Duha, djeluju na živu i neživu materiju. Otac i Sin putem Svetog Duha održavaju neživu materiju u svom postojanju, a isto tako održavaju i sva stvorena živa bića u životu. Sve što je živo, živo je zbog djelovanja Božjeg Duha koji daje život i održava taj život. Na temelju ovoga možemo slobodno reći, da se Božji vječni život nalazi u Božjem Svetom Duhu kojeg posjeduju Otac i Sin.

Na početku svog evanđelja Ivan kaže:

„U početku bijaše RIJEČ, i Riječ bijaše sa Bogom, i Riječ bijaše Bog. Ona u početku bijaše sa Bogom. SVE po njoj postade i bez nje ne postade ništa što je postalo. U NJOJ BIJAŠE ŽIVOT, i ŽIVOT bijaše SVJETLO ljudima.“ (Ivan 1, 1:4)

Postoji samo jedno Biće u cijelom Pismu za koga se kaže da mu je ime Riječ Božja, a o tome čitamo:

„I vidjeh nebo otvoreno, i gle: konj bijelac, i Onaj koji sjedi na njemu, zvan Vjerni i Istiniti, i PO PRAVEDNOSTI SUDI i ratuje. A oči mu kao plamen ognjeni i na glavi mu mnoge krune; ima ime napisano koje nitko ne zna osim on sam; i obučen je u haljinu krvlju natopljenju; A IME MU GLASI: RIJEČ BOŽJA. I vojske u nebu pratile su ga na bijelim konjima, odjevene u lan bijel i čist. I iz usta mu izlazi mač oštar da njime udara narode, i on će vladati nad njima štapom željeznim; i gazi on vinsko gnječilo gnjeva i srdžbe Boga Svemogućega.“ (Otkrivenje 19, 11:15)

U Ivanu 5, 22 nam se otkriva da je Otac sav sud predao Sinu, a ovi stihovi nam upravo otkrivaju onoga koji dolazi da sudi narodima, Isusa Krista - Riječ Božju.

Na temelju ovih stihova apostola Ivana dolazimo do sljedećih zaključaka. Riječ koja je Isus Krist, je u početku stvaranja svega bila sa Bogom, sve je preko Riječi stvoreno, u Riječi je bio život, a taj život je bio svjetlo ljudima. Ovo nam upravo potvrđuje činjenicu iz Ivana 5,26, gdje se kaže, da „kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi“, a Sin taj svoj život daruje svim živim bićima.

U članku „Krist – Božja sila i Božja mudrost“, detaljno smo govorili o tome kako je Otac dao Sinu život i vidjeli smo da je Sin stekao taj život ROĐENJEM od Oca. Tim činom, život koji je naslijedio Sin, je postao njegov vlastiti život. Taj život je kao što vidimo sam Božji život ili vječni život, a također smo iz prethodnih proučavanja ustvrđili da se taj život nalazi u Svetom Duhu koji je vlasništvo Oca i Sina. Jedina dva Bića u kompletnoj Božjoj tvorevini koja imaju nepozajmljeni i vječni život u sebi samima, su Otac i Sin. Svjestan ovih činjenica Ivan nastavlja dalje:

„I SVJETLO SVIJETLI U TAMI, i tama ga ne obuze.“...

„Bijaše SVJETLO ISTINSKO, koje rasvjetljuje svakoga čovjeka koji dolazi na svijet.

Na svijetu bijaše, i SVIJET PO NJEMU POSTADE, i svijet ga ne upozna.“ (Ivan 1, 5;9)

Nakon što nam je Ivan otkrio prekrasnu činjenicu o Božjem životu u Isusu Kristu koji je bio svjetlo ili život ljudima, u nastavku nam se otkriva još jedan zanimljiv detalj. Vidimo da je Svjetlo moralo da obasja neku tamu koja se pojavila, a pisac također izraz „svjetlo istinsko“ poistovjećuje sa Isusom Kristom po kojem je sve postalo i koji bijaše na svijetu i svijet ga ne upozna. Postavlja se pitanje, kakvu tamu je svjetlo moralo da rasvjetli? Zbog čega je svjetlo istinsko došlo na svijet i kako je moguće da netko ne upozna Onoga koji mu daje život?

Ivan piše:

„Ponovno im dakle Isus reče govoreći: »JA SAM SVJETLO SVIJETA. Tko mene slijedi, neće hoditi u tami, nego će imati svjetlo života.« (Ivan 8, 12)

„JA, SVJETLO, došao sam na svijet da nijedan koji u mene vjeruje ne ostane U TAMI.“ (Ivan 12,46)

O tami čitamo:

„A bludnost i svaka nečistoća ili pohlepa neka se i ne spominje među vama, kao što i dolikuje svetima. Ni prostota, ni ludorija ili lakrdija, što se ne priliči — nego radije zahvaljivanje.

Jer ovo znate: nijedan bludnik, ili nečisti, ili lakomac — to jest idolopoklonik — nema baštine u kraljevstvu Kristovu i Božjemu...“

JER NEKOĆ BIJASTE TAMA, a sada ste svjetlo u Gospodinu. Kao djeca svjetla hodite...“

I nemojte udjela u besplodnim DJELIMA TAME, već ih radije razotkrivajte.“ (Efežanima 5, 3:5;8;11)

Iz ovih stihova jasno vidimo da je tama stanje suprotno želji i volji Božjoj, a djela tame, djela suprotna Božjim djelima.

Ivan nam kaže:

„Svatko tko čini grijeh, čini i bezakonje; A GRIJEH JE BEZAKONJE.“ (1. Ivanova 3:4)

Sve suprotno Božjem zakonu ili Božjoj volji, Pismo naziva bezakonje. Na temelju ovoga možemo slobodno reći da tama kao stanje, predstavlja grešno stanje, a djela tame nisu ništa drugo nego grešna djela suprotna Božjim djelima.

Vežano za ovo Isus naglašava:

„A što iz usta izlazi, izvire iz srca, i to onečišćuje čovjeka. Jer IZ SRCA izvire zle misli, ubojstva, preljubi, bludništva, krađe, lažna svjedočanstva, hule.“ (Matej 15, 18:19)

„PORODI ZMIJSKI! Kako možete govoriti dobro kad ste zli? Ta iz obilja srca usta govore.“ (Matej 12,34)

Kao što vidimo, izvor svakog grijeha, odnosno djela tame, jest srce i kada je srce u tami, jedino što se može ispoljiti u životu jest bezakonje ili grijeh. Isus sve one koji svjesno ispoljavaju bezakonje naziva zmijskim porodom, pa proučimo malo detaljnije kako je u čovjekovom srcu zavladao tama, a čovjek postao ZMIJSKI POROD.

U izvještaju o stvaranju čovjeka čitamo:

„I reče Bog: »NAČINIMO čovjeka na svoju sliku, NAMA SLIČNA...“

„I stvori Bog čovjeka NA SLIKU SVOJU, na sliku Božju stvori ga, muško i žensko stvori ih.“

„I vidje Bog sve što je načinio, i gle — bijaše potpuno (savršeno) dobro.“ (1. Mojsijeva 1, 26:27;31)

„Ta učini ga malo manjim od anđela, SLAVOM I ČAŠĆU njega okruni.“ (Psalam 8,5)

Kao što vidimo, u činu stvaranja čovjeka sudjelovali su Otac i Sin, a čovjek je stvoren na sliku Oca i Sina. Kao što je Sin proizašao od Oca rođenjem u vječnosti, tako je i žena proizašla od muškarca, kao kost od njegovih kostiju i tijelo od njegovog tijela (1. Moj 2,23). Kao što su Otac i Sin jedno u Duhu (Iv 10,30), tako je Bog na istu tu sliku stvorio muškarca i ženu da budu jedno u Duhu (1. Moj 2,24).

David nam otkriva da je čovjek prilikom stvaranja ovjenčan SLAVOM i čašću. Prvi čovjek je slavu i čast primio od Boga što potvrđuje da je čovjek u početku bio savršeno dobar, jer Božja slava predstavlja ispoljavanje Bože dobrote, odnosno Božjeg savršenog karaktera. Kada je Mojsije jednom prilikom zamolio Boga da mu pokaže svoju SLAVU, Bog mu je rekao: »Ja ću učiniti da SVA MOJA DOBROTA prođe ispred tebe i pred tobom ću izustiti ime „Gospod“ (2. Moj 33,19). Kao što vidimo, čovjek je stvoren kao savršeno dobro biće, sa tendencijom da čini samo dobro. Kao biću sa slobodnom voljom, pred čovjeka je postavljen jedan uvjet, koji je trebao poslužiti

kao test vjernosti Stvoritelju. Bog je čovjeku dao zapovijed govoreći: „Sa svakoga drveta u vrtu slobodno jedi, ali s drveta spoznaje dobra i zla da nisi jelo! Jer u dan kad s njega pojedješ, zasigurno ćeš umrijeti!“ (1. Moj 2, 16:17) Bog je upozorio prve ljude Adama i Evu da će umrijeti ukoliko prekrše Božju zapovijed, odnosno odbiju da budu vjerni Bogu. Ovo drvo samo po sebi nije imalo nikakvu moć kojom bi ljudi mogli steći neku spoznaju dobra ili zla, ali je zato čovjekova sloboda izbora mogla da ga dovede u situaciju da spozna zlo ako odluči da prekrši Božju zapovijed.

U Božjoj tvorevini prije stvaranja zemlje desila se jedna pobuna na nebu. Najuzvišeniji anđeo kojeg je Bog stvorio odlučio je u jednom trenutku da se pobuni protiv Boga, odnosno Božjeg zakona (Ez 28, 12:15). Zbog pobune je morao biti zbačen sa trećeg neba, odnosno mjesta gdje Bog prebiva zajedno sa svojim anđelima (Otk 12, 7:9). Nakon što je zbačen s neba Bog mu je dopustio da pod određenim okolnostima može kušati ljude. Prvi ljudi su bili upoznati s ovom pobunom i stoga je Bog zapovjedio Adamu da pored toga što je trebao da obrađuje vrt, morao je i da ga ČUVA (1. Moj 2,15). Bog je omogućio Sotoni da na novostvorenoj Zemlji koja je bila predana Adamu pod upravu, ima pristup drvetu spoznaje dobra i zla. Jednom prilikom dok se Eva šetala vrtom bez Adamovog prisustva, pristupila je zabranjenom drvetu, a Sotona je iskoristio priliku da stupi s njom u kontakt. Svojim lažima i obmanama uspio je nagovoriti Evu da okusi plod, a isto tako je i Adam kasnije pristao da okusi plod iz Evine ruke. Arhiobmanjivač ili kako ga Pismo naziva Zmija, uspio je u svojim namjerama. Ljudi su okusili plod za koji im je Bog rekao da ga ne jedu i time prekršili Božju volju. Tim činom Sotona je tamu koja se nalazila u njemu samome, prenio na ljudski rod i u čovjekovom srcu se pojavila TAMA. Prvi ljudi su postali BEZAKONICI (grešnici) ili oni koji krše Božju volju. Postali su ZMIJSKI POROD. Bog je prvim ljudima također rekao da ako okuse sa tog drveta da će umrijeti, „jer plaća za grijeh (bezakonje) je smrt“ (Rim 6,23). Prevareni od Sotone prvi ljudi su postali Sotonini podanici koji su Božjom riječju bili osuđeni na vječnu smrt. Čovjek se našao u bezizlaznoj situaciji i nad njegovom sudbinom se nadvila neopisiva tama. Pošto je počinjenim grijehom zavladao tama u čovjekovom srcu i u cijelom čovjekovom biću, jedina nada za čovjeka je bila da netko izvan samog čovjeka rasvijetli tu tamu. Tama nije obuzela samo prve ljude, nego je obuzela i sve ono što je Bog podložio Adamu (Ps 8,6:8). Pojavom grijeha, pojavila se smrt i tako je sve postalo propadljivo i počelo da odumire.

Pošto čovjek nije mogao NIKAKO sam sebi pomoći, jedina nada ležala je u tome da mu Bog pomogne. Kao što smo do sada naučili čovjekov život je bio sam Božji život u njemu. Također smo vidjeli da sva živa bića imaju u sebi Božji život koji su primili kao dar, tako da taj život nije vlasništvo niti jednog stvorenja. Pošto niti jedno stvorenje nema u vlasništvu Božji život, onda po logici stvari, niti jedno stvoreno biće nije moglo povratiti život koji je čovjek izgubio. Kroz naša proučavanja saznali smo iz Božje Riječi da jedina dva Bića koja u svojem vlasništvu imaju Božji, vječni i nepozajmljeni život su Otac i Sin (Ivan 5,26). Otac kao jedini apsolutni Bog i izvor svačijeg života nije mogao položiti svoj život, odnosno umrijeti umjesto čovjeka, jer bi u tom slučaju Izvor svega bio ugašen. Jedino Biće koje je imalo u svom vlasništvu Božji život i koje je moglo da ga položi je bio Božji Sin - Isus Krist.

Vratimo se sada nakratko na stihove sa kojima smo započeli proučavanje i pročitajmo ponovo kako je apostol Ivan razumio ovu prekrasnu istinu:

„U njoj (Riječi - Kristu) bijaše život, i život bijaše svjetlo ljudima.

I SVJETLO SVIJETLI U TAMI, i tama ga ne obuze.“ (Ivan 1, 4:5)

Vidjeli smo da su se naši praroditelji našli u potpunoj tami kada su počinili grijeh, jer sve što su mogli očekivati je bila njihova vječna smrt. U toj bezizlaznoj situaciji prvi ljudi su ipak ugledali svjetlost u tami. Ta svijetlost je bila sam Krist i njegov vječni život. Nakon pada čovjeka Bog objavljuje:

„I NEPRIJATELJSTVO zamećem između tebe (ZMIJE) i žene (EVE), i između tvojega sjemena (ZMIJSKOG PORODA) i njezina sjemena (ŽENINOG PORODA): ON će ti potirati glavu, a ti ćeš mu potirati petu.“ (1. Mojsijeva 3,15)

Padom u grijeh čovjek je postao neprijatelj Božji, odnosno prijatelj ili porod Zmijin. Samo je Bog mogao ovo prijateljstvo da uzdrma, ali to je bilo jedino moguće ženinim porodom, jer je Eva bila ta koja je prva sagriješila. Bog je u palom čovjeku začeo neprijateljstvo prema Zmiji, ali da bi se začelo ovo neprijateljstvo, netko je morao dobrovoljno da preuzme na sebe grijeh, jer grijeh je proizveo prijateljstvo između palog čovjeka i Zmije. Pošto je plaća za grijeh smrt, preuzimanje grijeha na sebe, značilo je i preuzimanje smrti. Jedino Biće koje je moglo ovo učiniti bio je Božji Sin - Isus Krist. Krist je morao preuzeti grijeh i položiti svoj Vječni život putem ženinog sjemena. Drugim riječima, Krist je morao postati čovjek, preuzeti grijeh na sebe i položiti svoj vječni život, kako bi čovjeka oslobodio od grijeha i omogućio mu da ponovo baštini vječni život. Padom u grijeh čovjek je jednostavno bio prodan pod grijeh (Rim 7,14), postao je rob grijeha, a jedina nada je bila u tome da ga netko otkupi iz ropstva.

Zakon o otkupu koji vidimo u Božjoj izjavi nakon pada, čitamo i na sljedećim mjestima:

„Ako brat tvoj osiromaši TE PRODA NEŠTO OD SVOJEGA POSJEDA, onda neka dođe njegov NAJBLIŽI OTKUPITELJ i otkupi što je brat njegov prodao.“ (3. Moj 25,25)

„Ako li se došljak ili pridošlica koji živi uza te obogati, a brat tvoj koji uza nj živi osiromaši TE SE PRODA DOŠLJAKU ILI PRIDOŠLICI što je uza te ili članu došljakove obitelji, nakon što je prodan, ON MOŽE PONOVO BITI OTKUPLJEN. Neka ga otkupi netko od BRAĆE NJEGOVE; ili neka ga otkupi njegov stric ili sin njegova strica ili neka ga otkupi netko od njegove KRVNE RODBINE IZ OBITELJI NJEGOVE. Ili, ako može toliko priskrbiti, neka se otkupi sâm. (3. Moj 25,47:49)

Sotona (stara Zmija) je prouzročio da se pojavi grijeh. Svojim lukavstvima uspio je prevariti Evu i Adama, te na taj način su prvi ljudi postali njegovi robovi, odnosno robovi grijeha kojeg su počinili. Sotona je također preuzeo vlasništvo nad onim što je Bog povjerio čovjeku, te postao Knez ovog svijeta. Ovi stihovi nam na prekrasan način otkrivaju uslove pod kojima je netko mogao biti otkupljen. Otkupitelj je morao biti netko od BRAĆE njegove, odnosno njegov NAJBLIŽI krvni srodnik, te netko tko je mogao platiti otkupninu za ŽIVOT koji je čovjek posjedovao. Otkrili smo da je jedino Biće koje je imalo tu mogućnost bio Božji jedinorođeni Sin - Isus Krist. Sve ovo je zahtijevalo nevjerovatnu žrtvu.

U djelu spašavanja čovjeka otkriva nam se nevjerovatna i neshvatljiva Božja ljubav, koja prevazilazi svaki razum. Palom čovjeku Bog objavljuje: „Da, ljubavlju vječnom uz ljubih tebe, zato te privukoh milosrdem.“ (Jer 31,3). Iz ljubavi prema palom stvorenju, Bog je bio spreman da riskira SVE. Prihvatio je da Onaj koji je jedini Njegov Sin, koji je nedužan, koji je Bog po prirodi, koji posjeduje Njegov život i kroz koga i za koga je sve stvoreno, UMRE za pali ljudski rod. Pristao je da njegov JEDINOROĐENI Sin postane zauvijek čovjek (njezino sjeme) i „zaklano janje od postanka svijeta“ (Otk 13,8). Sve to naravno, morao je dobrovoljno prihvatiti i sam Njegov Sin, Isus Krist.

„Jer Bog tako uzljubi svijet te dade Sina svojega jedinorođenoga da svaki koji vjeruje u njega ne propadne, nego ima život vječni.“ (Ivan 3,16)

„Stoga im Isus ponovno reče: »Zaista, zaista, kažem vam: ja sam vrata ovcama...Ja sam pastir dobri. Pastir dobri život svoj polaže za ovce...Zbog toga me ljubi Otac - jer ja polažem život svoj da ga ponovno uzmem...Nitko ga od mene ne uzima, nego ga ja sâm od sebe polažem...“ (Ivan 10, 7;11;17:18)